

тѣшима, незнаеше какъ да утѣши милы-тѣ си чада. Непрестанны-тѣ сълзы, кои-то падахж отъ очи ѳ връхъ растрепераны-тѣ нейны дѣца, повдигахж имъ повече страха.

—Село-то е въ огънь! пошюшна дядо Иванъ, като ся завърна отъ прозорца,—отъ злодѣйцы можемъ ся отърва, нѣ отъ огънь?

Отчаяние-то на старца расплака повече злочесты-тѣ. Стоенчо пригърна баща си.

—Не е ли по добрѣ, тейко, да бѣгаме, а не да изгоримъ живи въ тозъ огънь? изрече Стоенчо, като ревна да плаче.

—Сынко Стоенчо, то е по страшно; селото вънъ и вътрѣ е пълно съ злодѣйцы, кой-то глѣдатъ само да имъ ся мѣрне нѣкой въ таж мърчинж и завчаскы пушкатъ връхъ него....

—Дѣца! продължи старецъ-тъ съ жаленъ гласъ, много ми е мило за васъ и за вашж-тж младинж! Станке, Станке! и ты... плачь-тъ присѣче думы-тѣ на стареца.

—О, дѣца! защо съмъ ся нарекълъ баща,—продължи старецъ-тъ,—кога-то сега немож да ви помогнж и отървж. Василчо! дѣ си, дѣ сыне да видишь въ какъвъ огънь горимъ и нѣма нѣкой да ни помогне,—плачь заглуши сичкы и никой не смѣеше вече нищо да продума.

Кучета върло ся разлаяхж и разтичаха по двора. Черню съ два крака опрянъ на вратника лаяше яката. Старецъ-тъ надникна прѣвъ про-